

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Provisiones Senectutis, Per Tres
Partes Distributæ - In quibus raræ ac penenecessariæ Veritates, cum
omnibus Christi fidelibus, tum potissimùm Gratiarum Cœlestium,
lucrorumque æternorum avidibus, quâ theoreticè, quâ practicè
proponuntur

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066391

Classis Tertiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45462

lumen eorum qui in tenebris sunt, eruditorem insipientium, magistrum infantium, habentem formam scientiæ & veritatis in lege: qui ergo alium doces, teipsum non doces; qui in lege gloriaris, per prævaricationem legis Deum inhonoras.

CLASSIS TERTIÆ

Stimulus 1.

Dei Sanctissima Voluntas.

Pondus æquum voluntas Domini. Hæc est autem voluntas Dei sanctificatio vestra, quæ est autem sanctificatio nostra? Hæc utique quam idem Apostolus exponit sic dicens. Quoniam non posuit nos in iram, sed in acquisitionem salutis per Dominum nostrum IESUM Christum, qui mortuus est pro nobis, ut sive vigilemus, sive dormiamus, simul cum illo vivamus. pergit verò addere & enucleatius exponere hunc in modum Dei voluntatem nostramque sanctificationem. *Patientes estote ad omnes, videte, ne quis malum pro malo alicui reddat, sed semper quod bonum est sectamini in invicem, & in omnes. Semper gaudete. Sine intermissione orate. In omnibus gratias agite. Hæc est enim voluntas Dei in Christo IESU in omnibus vobis. Quapropter superest, ut fiat voluntas Dei sicut in cælo & in terra, superest ut regnet in nobis per omnia, & in omnibus, & semper voluntas Dei bona, beneplacens, & perfecta. Superest, ut in beneplacito voluntatis Dei nostri abundemus semper magis ac magis in omne opus bonum. Nam quid est aliud sive super terram, sive super cælum, in quo oporteat nos aut vivere, aut ambulare, aut proficere, aut sanctificari, aut gloriari, præter quam in Domini Dei nostri voluntate beata? Hic est Spiritus Dei. Scriptum*

Prov. 11. 1.

1. Thes. 4. 3.

1. Thes. 5. 9.

Ibid. v. 14.

Rom. 12. 2.

1. Thes. 5. 19. ptum est autem, Spiritum nolite extinguere. Ex-
tinguit illum, qui in Sanctificatione non proficit,

Stimulus II.

Eminentissima Dei Dignitas.

ITa quidem est excelsus & elevatus super omnia
& creata & possibilia Deus noster in Majestate
atque Dignitate sua, ut in nullius creaturæ men-
tem ascendere possit mensura ejus. Quidquid
voveris comparare Deo, non illa erit compara-
tio, sed contumelia atque injuratio, & quidem
utriusque. Nam perinde est injuria creaturæ, si
Deo comparetur; atque est injuria Dei, si crea-
turæ conferatur. Deus est & unus atque solus, &

1. Tim. 6. 15.

non apponetur alius ad eum. *Beatus & solus po-
tens, Rex Regum, & Dominus Dominantium, qui
solus habet immortalitatem; & lucem habitat inac-
cessibilem, quem nullus hominum vidit, sed nec videre
potest, cui honor & imperium sempiternum. Amen.*

Hic ergo Deus adeò magnus, adeò excelsus, adeò
immensæ majestatis & dignitatis delectatur pro-
fectibus nostris, & gaudet honorari devotis ob-
sequiis, atque honoribus nostris. Et quantò al-
tiùs conniti videt creaturam suam ad exaltationem
Dignitatis suæ: tanto munificentius condescen-
dit studio ejus, tantò pleniùs se infundit desideriis
ejus. Nescit enim, atque etiam nequit, Deus
vinci munificentiae affectu à creatura sua: sed
quantò illam magis videt & habet profusam & in-
fatigabilem argumentosamq; in exaltatione & di-
gnificatione Dignitatis suæ: tantò illi facit vicif-
sim obligatiores & indulgentiores Misericordias

1. Reg. 2. 30.

& Dignationes suas. *Quicumque glorificaverit me,
glorificabo eum: protestatio Domini est, neque
evacuari potest.*

Nunc

Nunc itaque si Dignus est Deus, imò quia Dignus, & omni dignitate dignior, neque unquam satis dignè dignificabilis est Deus, nemo fatigetur, nemo deficiat, nemo tepescat in ascensu & progressu de virtute in virtutem, in exaltatione Dei per quotidianam perfectionem, in glorificatione Dignitatis ejus per excellentiam Sanctitatis & justitiæ coram ipso, propter ipsum. O homo, dicit tibi Deus tuus; Labora & contende ad profectum tuum, oblecta me progressibus tuis, cupio saginari fervore & ardore devotionis in obsequiis meis. Dignus enim sum, ut talem te servum habeam, consecratum Majestati, devotumque Dignitati meæ. Sufficitne tibi mi homo, ista à Deo tuo allegata causa? an potes requirere aliam? an invenis aliquid majus digniusvè Dignitate Dei? Itaque sufficiat ad Seraphicum, ad Marianum, ad Theandricum fervorem, unicum hoc: Dignus est Deus, quem vel per unicum instans exaltare possim: amplior est omni reliqua dignitate creata, ad quam creatura elevari possit, si absque dignificatione Dei eleveretur, aut elevari possit. Denique sufficiat illud ad stimulum; *Glorificantes Eccl. 43. 32. Dominum quantumcunque potueritis, supervalebit enim adhuc, & admirabilis magnificentia ejus. Benedicentes Dominum, exaltate illum, quantum potestis: major enim est omni laude &c.*

Stimulus III.

Dei nostri super omnia Boni dilectio.

SI diligitis me, mandata mea servate. Qui enim Joan. 14. 15. habet mandata mea, & servat ea, ille est qui diligit me. Ibid. v. 46. Argumentatio Æternæ Sapientiæ est. Non denuntiat indignationem suam, neque supplicia

- placia: non ostentat promissiones & mercedēs suas, satis est illi ad evincendum propositum allegasse dilectionem sui. *Si diligitis me*, inquit, *mandata mea servate*. Probatio dilectionis, exhibitio est operis, ille enim solus veraciter Deum diligit, qui exercet opere, quod Deo placere novit, alias frustra quis ingeminat *Domine Domine*, si non facit ea omnia quæ vult Dominus. Nervosa est ergo argumentatio Christi. *Si diligitis me, mandata mea servate, facite quæ dico, diligite non verbo neque lingua, sed opere & veritate*. Sed quærit quis, quanam sint hæc mandata Dei? At notum satis est, quod præcepta Domini & multa sunt, & varia sunt. Multa in diversitate operationis, unum in radice dilectionis. Sicut enim multi arboris rami, ex una radice procedunt; sic multæ virtutes virtutumque operationes, ex una charitate descendunt. Et quia charitas est diligere Deum propter Deum: & proximum sicut seipsum, nihilominus in Deo & propter Deum; ideo cum Christo dicit: *Si diligitis me, mandata mea servate*, hoc utique dicit. *Si diligitis me*, hanc ipsam mei dilectionem, operatione dilectionis, exercitatione charitatis probare. Nihil enim habet viriditatis ramus cuiuscunque boni operis, si non manat & dependet à radice charitatis, propter quod & Apostolus Christi hortatur, *Omnia vestra in charitate fiant*, quasi dicat: Omnes rami, à radice virorem sumant. Sed etiam charitatis præstantissimum opus est, Magna facere & nunquam deficere, propter hoc enim *major est virtutum omnium charitas*: quia *nunquam excidit charitas*. Evacuabitur fides, *1. Cor. 13. 8.* *evacuabitur & spes, Charitas nunquam excidit, nunquam deficit*. Imò verò ubi aliæ virtutes operando deficiunt, & veluti officio suo functæ;

antē

ante januam cæli subsistunt; ubi charitas præcipuè fungitur, præcipuè regnat, præcipuè consummatur, & coronatur. Dicentis ergo Domini. *Si diligitis me, mandata mea servate*, sensus & voluntas hæc est: Per hoc mihi dilectionis vestræ perfectionem monstrabitis: si nunquam à charitatis meæ operationibus cessabitis, si semper in studiis charitatis permanebitis, si semper in charitatis exercitiis & proficietis & perseverabitis. Sicut enim ignis in nulla lignorum congerie dicit, sufficit: ita charitas neque inter hujus sæculi irruentia flumina, neque inter futuræ beatitudinis maria excidit.

Stimulus IV.

Dei nostri erga nos dilectio.

Quanta sit Dei nostri erga nos dilectio: primum omnium nobis id prodat & probet canticum dilectionis: ait ergo. *Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus emulatio. Lampades ejus, lampades ignis atque flammarum. Aqua multæ non potuerunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam. Si dederit homo omnem substantiam domus suæ pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.* Cant. 8. 6.

Exposuit hæc omnia Divinæ super nos dilectionis encomia Christus Deus noster: magnificis exemplis ea illustrans atque confirmans: quale est unum illud. *Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet Filium hominis, ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat vitam æternam. Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam. Non enim Deus misit Filium suum in mundum, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum.* Joan. 3. 14.

K. P. Druzb. Op. VII.

P

quo-

quomodo Salomonem, hic plus quam Salomon, ad unguem interpretatus est, facit verò alibi aliam quoque ejusdem argumenti interpretationem

Joan. 10. v. 10. hujusmodi. *Ego sum Ostium: per me si quis introierit: salvabitur, & ingredietur & egredietur, & pascua inveniet. Ego veni ut oves meae vitam habeant, & abundantius habeant. Ego sum Pastor bonus, & agnosco meas, & cognoscunt me meae. Sicut novit me Pater, & ego agnosco Patrem & animam meam pono pro ovibus meis. Majorem hac dilectionem habet nemo, ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Hæc Dominus Jesus.*

Apostolus autem ipse Paulus. Majorem assignat charitatem in ipso Christo: quippe qui non pro amicis, sed pro impiis, pro peccatoribus, pro inimicis mortuus sit. Probare enim volens

Rom. 5. 5. Apostolus, quia *charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.* utitur hoc argumento. *Ut quid enim Christus, cum adhuc infirmi essemus secundum tempus pro impiis mortuus est? Vix enim pro justo quis moritur, nam pro bono forsitan quis audeat mori. Commendat autem charitatem suam Deus in nobis, quoniam cum adhuc peccatores essemus, secundum tempus, Christus pro nobis mortuus est. Multò igitur magis nunc justificati in sanguine ipsius, salvi erimus ab ira per ipsum. Si enim cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus: multo magis reconciliati, salvaverimus in vita ipsius. Hucusque Paulus satis Apostolicè de Divina in nos etiam inimicos dilectione. Nec verò minùs dulce est & grande ad charitatem Dei in nos laudandam ab eodem dictum illud. Deus autem, qui dives est in misericordia, propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos, & essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo*

Eph. 2. 4.

Christo (cujus gratia salvati estis) & conresuscitavit, & confedere fecit in caelestibus in Christo Jesu, ut ostenderet in saeculis supervenientibus abundantes divitias gratiae suae, in Bonitate super nos in Christo Jesu. Supervenientia ista saecula, aspectantia redundantes hasce divitias Gratiae Dei in bonitate super nos in Christo Jesu, & quænam putamus esse, nisi nostra hæc, in quos fines saeculorum devenerunt: & qui in fines saeculorum devenimus?

Sed enim ecce adhuc charitatem Dei Joannes Apostolus commendat nobis, ex ipsis, seu in ipsis nobis, ait enim. *In principio erat Verbum & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum, omnia per ipsum facta sunt. Et Verbum caro factum est & habitavit in nobis.* Quid Majestuosius: quàm in principio esse Verbum, & Verbum esse Deum? quid amorosius, quam Verbum illud, carnem esse factum, & in nobis habitasse? An verò possit luculentius, simul ac nervosius explicari mentibus nostris, hoc totum Dilectionis Dei super nos negotium, quàm explicatum legimus apud Lucam Evangelistam: omnia animæ fideli relinquo in medio ad judicandum. *Ecce duo viri loquebantur cum Christo in monte Thabor, erant autem Moyses & Elias, visi in Majestate, & dicebant Excessum ejus, quem completurus erat in Jerusalem.* quod Salomon vocavit omnem substantiam, hoc plus quam Salomon Exaltationem & Majorem charitatem: quod Paulus nimiam charitatem, & abundantes divitias, quod Joannes verbum carnem. Hoc Lucas, sive cum Moysse Elias dixerunt Excessum ejus. Nimirum brevi, sed totum Dilectionis Divinæ in nos profluvium diluviumque comprehendente verbo usus est, & eo demum processit, ut quo amplius

Joan. 1. 1.
v. 14.

Luc. 9. 30.

pergat nihil supersit. Hic igitur subsistamus: & jam quid à nobis vicissim exigat ista Dei charitas erga nos, iste Excessus dilectionis ejus super nos, quid nos facere jubeat, advertamus, decernamus, exequamur. Neque antea desinamus, quàm vel omnem substantiam domus nostræ exhibeamus pro dilectione: vel nimiâ charitate diligamus, vel excessum charitatis compleamus, quod si nunquam fiet, nunquam ergo dilectio nostra in Deum cesset, nunquam charitas nostra excidat, sed semper crescat, sed semper proficiat, semper & in singula momenta amplius & amplius invalescat, seraphinescat, fecundescat, in omne bonum opus, in omnem charitatis fructum, in omnem Dei voluntatem bonam, beneplacentem, & perfectam. Et his omnibus completis dicent nihilominus omnes animæ nostræ Deo. Amat charitas, amat immensitas Deus. Nos autem vicem rependimus in mensura, in gutta, in stilla.

Stimulus V.

Divini Cordis gustus & expletio.

ABsque injuria Divinæ Majestatis simulque Bonitatis, nequit dubitari, de ejusdem tum desiderio, quo fertur in dilectarum desponsarumque sibi Animarum perfectionem, perfectionisque assequendæ infatigabilem conatum, tum gaudio & gustu cordis ex ejus affectatione atque affecutione. Hæc est enim unica & sola merces, quam Divina Majestas & intendit & exigit, & expectat, & acceptat, à sua rationali creatura, pro suis beneficiis omnibus, quibuscunque earum quamlibet dignatur, ut nempe pro omnibus collatis in se muneribus, sive naturæ sive gratiæ, afferant & offerant ei fructum sanctitatis & perfectio-

fectionis suæ, in eoque quàm copiosissimo conquirendo & apportando, quàm copiosissime defudent. Quæcunque alia offerat creatura Deo suo, si hoc, quod prædictum est, mercedis fructusque genus non adjunget, contemptum, ingratum, exosum est Deo. *Ut quid mihi thus de Saba affertis, & calamum suaveolentem de terra longinqua? holocaustomata vestra non sunt accepta, & victimæ vestræ non placuerunt mihi. quid igitur desiderat Dominus? Hæc dicit Dominus. State super vias & videte, & interrogate de semitis antiquis, quæ sit via bona, & ambulate in ea.* Michæas Propheta inducit hanc disquisitionem. *Quid dignum offeram Domino? curvabo genu Deo excelso? Nunquid offeram ei holocaustomata & vitulos anniculos? Nunquid placari potest Dominus in millibus arietum, aut in multis millibus hircorum pinguium? Nunquid dabo primogenitum meum pro scelere meo: fructum ventris mei, pro peccato animæ meæ? Demum concludit hunc in modum. Indicabo tibi ô homo, quid sit bonum, & quid Dominus requirat à te. Utique facere iudicium, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Deo tuo.*

Jerem. 6. 20.

Ibid. v. 16.

Mich. 6. 5.

Ibid. v. 8.

Cùm itaque hoc sit unicum, quod Dominus requirit à te ô homo, ut facias iudicium tecum, misericordiam diligens in proximum, & perquam sollicitè ambules cum Deo tuo: ut quid ergo non te totum, non te semper, non te profusissimè impendis in hæc, quæ Deo tuo placita, in hæc quæcunque Deo tuo expetita, in hæc quæ Deo tuo gratissima, atque in odorem, in gustum, in oblectamentum, in gaudium suavissimum esse agnoscis? Quæ tibi quæstio crebrior in mente esse debet, quam hæc, quid faciam, ut Dei gustum oblectem & expleam? quid operabor ejusmodi,

P 3

quo

quo quàm maximè recreetur & exsatietur Cor
 Dei mei? quid offeram Deo meo, quo saginem
 voluptatem voluntatemque Dei mei? Quis mi-
 hi det ut reperiam aliquid, quod gaudeat susci-
 pere de manu mea Dominus meus? Et audies di-
 centem tibi: quia *gaudium Domini est, fortitudo*
 2. Esdr. 8. 10. *nostra, & quia vocaberis. Voluntas Domini in eo,*
 Isa. 52. 4. *& vocabuntur in te Fortes justitiæ plantatio Domini*
 ad glorificandum, tantummodo noli timere, & non
 Isa. 61. 3. *dissolvantur manus tuæ. Dominus in medio tui gau-*
 debit super te in letitia, silebit in dilectione sua, exul-
 Soph. 3. 15. *tabit super te in laude. Noli ergo languescere in viis*
 Domini, noli tepescere in obsequiis ejus. Noli negli-
 genter facere opera ejus, ut in te nunquam dimi-
 Ezech. 24. 25. *nuatur, ut per se semper accrescat gaudium Digni-*
 tatis ejus.

Stimulus VI.

Dei gloria atque gloriatio.

Solemne est Deo, quòd gloriatur in servis suis
 fidelibus: qui fideles inveniuntur in testa-
 mento ejus. Estque hoc unum ex gaudiis Do-
 mini super nos: quia in nobis gloriatur. *Servus*
 Isa. 49. 3. *meus est tu Israël: quia in te gloriabor.* Gloriatuſ est
 Job. 1. Dominus in servo suo Job, & gloriatus usque ad
 triumphum, in eo reportatum de Sathan; Sed &
 in Paulo Apostolo Dominus & gloriatus, &
 Act. 9. 15. *glorificatus est. quem sibi vas electionis fecit, ad*
portandum nomen suum coram gentibus, & regibus,
 & *filiis Israël.* Quin imò, quotquot sunt electi
 ejus, qui faciunt voluntatem ejus, & ponunt
 cor suum ad custodienda mandata ejus: omnes
 hi sunt gloria ejus, omnes sunt gloriatio ejus, in
 omnibus his gloriatur Majestas Dignitatis ejus.
 Omnes hi sunt currus gloriæ & exaltationis ejus.

Ea

Ea propter quisquis amator, & zelator esse desiderat gloriæ Domini Dei sui: nullo non die, nullâ non horâ, nullo non momento magnificet nomen ejus. *Det in omni opere suo confessionem Eccl. 47. 9.*
Sancto & Excelso in verbo gloria. De omni corde suo laudet Dominum, & diligat Deum, qui fecit illum. Ornet tempora (sua) usque ad consummationem vitæ (suæ) & laudet nomen Sanctum Domini & amplificet mane (juxta & vespere) Dei Sanctitatem.
 Et tunc gloriabitur in te Deus tuus: exaltabitur ex te Sanctus tuus: & eris sedes gloriæ Domini Dei tui in æternum.

Stimulus VII.

Christi Meritorum præmium.

GLoria & beatitudo Sanctorum, est justissimum præmium Christi meritorum: attestante Propheta. *Pro eo quod laboravit anima ejus videbit & saturabitur: in scientia sua justificabit ipse servus meus multos, & iniquitates eorum ipse portabit. Ideò dispertiam ei plurimos, & fortium dividet spolia, pro eo quod tradidit in mortem animam suam.* *Isa. 58. II.*
 Non verò ipsa sola gloria beatitudoque nostra præmium est Christi, sed etiam ipsa nostra merita bona, quibus vitam gloriamque æternam acquirimus, ad præmium eorundem Christi meritorum pertinent. Ex his enim habent universam dignitatem suam, & omnem valorem atque proportionem, tam ad gratiam, in qua & per quam fiunt, quàm ad gloriam, ad quam & propter quam fiunt, & per quam præmiantur. Inde verò sequitur, quòd quantò quispiam justorum ardentior est, studiosiorque in bonis & meritoriis operibus perficiendis, amplioremque tam gratia in hac vita, quàm gloria in futura comparanda,

tanto is ad ampliorem Christi Domini & meritorum ejus remunerationem operetur, adaugeatque præmium redemptionis suæ, ipsi Redemptori suo. Quæ res, quàm fit per omnem modum grata eidem Redemptori, cujus meritis infinita debetur præmiatio, non est quod explanetur, cum etiam non sit quod ambigatur. Cæterum sicut qui sunt *spiritu ferventes* & in omni diligentia *Domino servientes*, meritaque gratiæ & vitæ æternæ sibi magis ac magis cumulantes, præclare valdè de Domino suo, deque ejus meritorum copiosa præmiatione merentur. ita per contrarium omnes illi, qui sunt remissi & languentes in operibus suis, quorum opera nequaquam plena inveniuntur coram Domino, & coram Christo ejus: necesse est ut maledicti sint & evomantur ex ore Domini, & inter servos inutiles atque pigros computentur, ligatisque manibus & pedibus projecti in tenebras exteriores, habeant partem suam cum hypocritis, perfidis, & injuriosis Christo Redemptori suo, ac ideo etiam odibilibus Deo suo. *Si quis habet aures audiendi, audiat.* Non potest in ejus vel gratiam vel gloriam liberalis esse Christus, qui se non exhibet quantum prævalet liberalem in glorificandum Christum. E contra, quanto se quis liberaliorem in eum præstiterit, tanto eundem in se liberaliorem habebit.

Stimulus VIII.

Sanctorum Angelorum merces.

Psal. 90. 11. **D**EUS noster mandavit Angelis suis de nobis, ut custodiant nos in omnibus viis nostris. Custodiunt ergo nos, tanta sedulitate, tanta fide, tanta constantia, tanta morositatis nostræ supportatione, ut evincant charitate sua erga nos, omnem
aliam

aliam quamcunque familiarium nostrorum benevolentiam diligentiamque. Nam quæ Mater aut Nutrix tam obstinata viscerositate curat infantem suum diebus infantiaë ejus, quàm invincibili propensione atque profusione curant nos Angeli nostri omnibus diebus omnibusq; momentis, in omnibus viis vitæ nostræ: Et hoc agunt mercede à nobis alia nulla, præter quam, ut conculcato leone & dracone, ut inoffenso pede nostro pergamus atq; omninò pertingamus ad usq; portas vitæ æternæ, quas introgressi efficiamur *domestici Dei, Civesque Sanctorum*, adscripti ad Societatem multorum millium Angelorum. In quo cursu salutis, ô quantum illi & inserviunt nobis, & congaudent laboribus nostris, & applaudunt progressibus nostris, & pascuntur perfectione nostra, & recreantur fervore nostro, & annuntiant Domino Majestatis bona de nobis, & offerunt conatus nostros, & referunt benedictiones studiis nostris. O quanto cum gaudio, quanta cum hilaritate, quanta cum gratulatione occurrunt nobis, excipiunt nos & porrigunt dexteras, & ruunt in amplexus, & adstringunt brachiis, egredientes de navigatione vitæ, deque navigio corpusculi hujus, & subintrantes portum salutis, & terram viventium capeffentes, atque beatæ æternitatis primordia delibantes. Tunc nos illi, tunc in manibus portant, universasque meritorum sarcinulas, tunc nos Divino præsentant conspectui, atque præparatis à Divina dextera coronis submittunt capita nostra tunc nos destinatis inserunt ordinibus, & in promeritis collocant sedibus, adgratulantes sibi felicem, optatum, finalem, suorum circa nos finem & exitum laborum. O quæ tunc consolatio & congratulatio

Eph. 2. 19.

Angelorum atque Animarum vicissim. quando illi quidem suas exponent in curandis animabus industrias, illæ contra recensebunt suam in obediendo sanctissimis saluberrimisque Angelorum monitis & consiliis facilitatem, fidelitatem atque perseverantiam! Tunc omnium momentorum vitæ hic actæ erit gratissima rememoratio, tunc profusio erit mutua mentium in Divinas laudes & gratias.

Ad istius ergo inenarrabilis gaudii congratulationisque metux complementum: ad auctorem Mercedis Angelicæ, Angelis adeo debitæ simul & gratæ: nonne per quàm dignum est, ut omnis anima, quibus maximè studiis, conatibus, vigiliisque potest (dum per hanc vitam adhuc potest) tota cooperetur, tota se impendat: & superimpendat, agendo ferventer, operando naviter, sitiendo justitiam insatiabiliter, progrediendo & proficiendo infatigabiliter: semper amplius & amplius Divinum beneplacitum & voluntatem, Divinam gloriam & exaltationem, Divinam possessionem atque fruitionem, Denique DEUM super omni gloriosum concupiscendo inexplebiliter? Esto talis & tu, Angelosque, custodes ac Benefactores, & Amicos tuos, quotidianis ad meliora profectibus ad Divina desideria, ad perfectissima & heroica conatibus, in omnibus vitæ tuæ reliquæ momenti recrea, & satia, & remunerare. Grata siquidem est omni *Mercenario dies ejus.*

Job. 14. 6.

Stimulus IX.

Sanctorum in Cælo Consolatio.

REgnat etiam in cælis consortium sanguinis. Ideò Deus-Homo factus est, ut connaturaliùs Hominum misereri posset, ut benefaciendo nobis,

nobis, sibi etiam ipsi quodammodo faceret bene, eo quod esset caro de carne nostra & os ex ossibus nostris. *Et quidem (ait Paulus) cum esset Filius Dei, didicit ex iis, quæ passus est, obedientiam: & consummatus factus est omnibus obtemperantibus sibi, causa salutis æternæ.* Quod si hoc in Deo nostro habemus, qui *Verbum Caro factum est & habitavit in nobis*, cur non etiam id ipsum cogitamus & sentimus de Sanctis nostris, qui nos præcesserunt in carne, & prævenerunt in illam patriam; ad quam & nos peregrinamur per fidem, & per spem ambulamus, in dilectione operantes salutem nostram, donec occurramus & *comprehendamus in quo & comprehensi sumus.* Expectant nos Sancti & servi sui, sollicitudinem gerunt pro nobis, de Patriæ æternæ portu beato, prospectantes pericula nostra, quoniam ex his, quæ ipsi in semetipsis experti sunt, didicerunt super nos, & compassionem & sollicitudinem, & consolationem atque gaudium. Gaudere & exultare fecimus illos, dum ad Deum nostrum & ad ipsius obsequium Sanctum conversi sumus à vana nostra seculi nequam conversatione, perficiamus gaudium illorum atque solatium omnimoda contentione diligentiaque nostra in facienda & consummanda omni voluntate Dei. Venerunt jam nuptiæ Agni, sed uxor & sponsa ejus necdum ex toto parata est occurrere illi. Ecce adhuc expectantur de quibus nuptiæ impleantur, necdum enim plena est domus discumbentium, sed neque byssinum sponsæ candidum & splendens ex toto perfectum est, quia desunt adhuc multa ad consummationem ejus. Hæc est ergo consolatio Sanctorum in cælo de nobis, consummari quàm maximè omnem sanctitatis

vir-

*Hebr. 5. 8.**Joan. 1. 14.**Phil. 3. 12.*

virtutumque perfectionem in nobis. Tot sunt Beatorum gaudia, quot nostri profectus; tot eorum solatia, quot nostri fervores, tot illorum aureolæ, quot nostra merita. Qui si diligimus Sanctos nostros, in hoc diligamus eos: quia quotidiana innovatione cursus nostri, quotidiana instauratione fervoris nostri, quotidianis desiderii profectus nostri solamur & pascimus eos. Etsi enim jam satiati sunt beatitudinibus suis ab ubertate Domus Dei; adhuc tamen famescunt profectus nostros, quibus per nos, conatusque & fervores nostros satiari concupiscunt & expectant. Beati qui in hac vita cum justo, cumque semper novo Sanctorum vivunt solatio: quoniam & ipsi, & Deus eorum, erunt solatium ipsorum æternum in altera vita.

Stimulus X.

Edificatio Conviventium.

Habent Justorum merita fructum hunc, quod in exemplum proveniunt aliorum: quia commune est bonum justitia & communis virtus. Propterea monet Apostolus, ut omnes cooperemur in *edificationem Corporis Christi*, quod est Ecclesia: utque nemo quæ sua tantum sunt quærat, sed etiam quæ multorum: quin etiam *ut omnibus omnia fiat*, quomodo omnes Christo lucrifaciat. Et quemadmodum *ut homini illi, per quem scandalum venit*: ita è diverso beatus ille, qui non soli sibi vivit, sed tum ei qui *pro omnibus mortuus est*, tum istis pro quibus unus ille mortuus est. Unde etiam Dominus servos suos sali comparat, eo quod ipsorum & vita & morum exempla, & oratio atque prædicatio condimentum esse debeat atque conservatio cæterorum. Ac

11 am-

si unicuique Deus mandavit de proximo suo: ita ut *Eccl. 17.12.*
 unusquisque teneatur diligere proximum sicut
 seipsum, dando imprimis operam pro modulo
 suo, ut sic salvare cupiat proximum suum, sicut
 desiderat salvare semetipsum; id utique magis in-
 cumbet his, quos Dominus statuit vocationis
 & gratiarum singularitate in salutem aliorum:
 quibus nimirum conferens duos præceptorum
 charitatis denarios, atque semivivos, faucios,
 spoliatosque ostendens dicit. *Curam illorum ha-* *Luc. 10.35.*
be, & quodcunque supererogaveris, ego cum re-
diero, reddam tibi. Vides, quoniam usque ad
 supererogationem curam te habere velit Domi-
 nus fauciorum!

Sed ista forsitan alterius sint considerationis,
 pressius hic agimus & dicimus, Justorum opera
 servire ædificationi communi; ut ergo quàm ma-
 xima & solidissima perfectissimeque sit ædificatio
 multorum ex te: necesse est te *abundare quàm ma-* *2. Cor. 9. 8.*
xime in operibus bonis, in studiis perfectionis, in
 exemplis virtutum excelsarum. Et omnis qui-
 dem Justitiæ fructus proficit in ædificationem
 aliorum: nescio tamen quomodo operationes
 fervoresque Seniorum, amplius ad exemplum
 faciunt plurimorum. An quia inexcusabiles fi-
 unt juvenes, quo minus faciant eadem, quæ vi-
 dent facere in oculis suis senes? An quia ipsamet
 Senectus commendat opus aliis, in quo fervet
 ipsa? An quia factibile, & facile esse factu de-
 monstrat, & persuadet aliis id, quod ipsa facit
 ætas minus ex se factitando idonea? Quidquid
 sit, certum est illud: quòd quemadmodum *co-*
rona dignitatis est Senectus, ita quoque corona Se- *Prov. 16.31.*
nectutis est ardor fervoris, in operibus perfe-
 ctionis, virtutum & disciplinæ. Nihil enim
 tiam Senectutem Justorum commendat, quàm
 vege-

vegeta & indeficiens pietas & avida justitiæ fa-
mes, propter quod addidit Sapiens. *Corona di-*
gnitatis Senectus: quæ in viis justitiæ reperietur.
Quid est enim Senectutem in viis justitiæ reperiri
aliud: nisi in via studioque perfectionis occu-
pari & fervere?

Stimulus XI.

Senectutis ipsius profectus.

PRÆTER proximè dicta, refert Senectus alias
præclaras utilitates ex fervore spiritûs sui &
ex genoroso ad profectum ulteriorem perfe-
ctionisque opera perpetranda conatu. Nam
quod in aliis usu venit: ut carnis senectus hebe-
tet etiam vires animi: hujus per omnia opposi-
tum sit in senectute justorum ferventium: nam
& animus in eis fervet, vegetusque ad labores
invenitur, & ipsimet corpori vigorem alacrita-
temque adspersit, ut animo conanti subservire
non gravetur, robore animi sui & ipsum robo-
ratum. Fuit Sanctus Simeon Hierosolymorum
Episcopus, Salvatori etiam secundum carnem
propinquus, hic licet centum viginti annorum
esset, martirium tamen crucis pro Christo for-
titer sustinuit & superavit, mirantibus cunctis
tantum in aded sene robur: ignaris, illud à
ferventis animi invicto robore provenire. Ubi
enim est robustum velle, ibi etiam adest vali-
dum posse.

Accedit senectuti ex fervore interni spiritûs & illa gra-
tia, quod non sinat a tentationibus concuti, neque in tenta-
tionibus concidere senes, alioqui casui ex suamet conditione
obnoxios. Exemplo sit Eleazarus: quem cum malè amici
quidem indignâ viri commiseratione moti hortarentur, ut
pro carne suilla, aliis carnibus licitis vesceretur & simularet
manducasse sicut Rex Antiochus præceperat. *At ille cogi-
tare cepit, etatis ac senectutis suæ eminentiam dignam, & in-
gentia nobilitatis canitiem, atque à puero optima conversa-
tionis actus, & secundum sanctæ & à Deo conditæ legis consti-
tuta, respondit citò dicens, præmitti se velle in infernum.* Non
enim

2. Mach. 6.
18.

enim nostræ ætati dignum est, inquit, fingere, ut multi adolescentiam arbitantes Eleazarum nonaginta annorum, transisse ad vitam alienigenarum, & ipsi propter meam simulationem & propter modicum corruptibilis vitæ tempus decipiantur, & per hoc maculam atque execrationem meæ senectutis conquiram. Nam etsi in præsentî tempore suppliciiis hominum eripiar, sed manus Omnipotentis, nec vivus, nec defunctus effugiam. Quamobrem fortiter vitæ excedendo, senectute quidem dignus apparebo, Adolescentibus autem exemplum fortè relinquam, si prompto animo, ac fortiter pro gravissimis ac sanctissimis legibus honesta morte perfungar. Dignissima nonagenario sene oratio: dignissimum veterani senis, omnium senum iutorum imitatione exemplum. Ecce virtus non gravatur annis: quin potius annos ipse sublevat, & facit vegetos atque robustos atque vegetorum & robustorum Juvenum imitatione dignos. Currat ergo senectus, currat, etsi non corporis, sed tamen animi pedibus, faciatque magnos, quin & semper majores ad virtutum perfectionem passus, seu progressus; currat dilatato corde viam mandatorum Domini, nec quidquam prætermittat eorum, per quæ intelliget Divino se placito gratiorem effici posse: priusque illam Spiritus mortalis vitæ, quam fames & sitis justitiæ voluntatisque Divinæ deficiat. Inter præcipuas laudes Patriarchæ Caleb positam legimus hanc. *Usque in senectute tempermansit illi virtus: ut ascenderit in excelsum terræ locum.* Eccl. 46. 11.

Stimulus XII.

Confusio Adversantis Inimici.

Esse omnibus nobis adversarium, & per omnia capitalem implacabilemque inimicum, in via & opere salutis æternæ, & experimento scimus, & Scripturarum testimoniis docemur. Paulus Apostolus cum hortatus esset omnes confortari in Domino & in potentia virtutis ejus, induique armaturam Dei: subdit mox hortamenti sui causam luculentam hujuscemodi. *ut possitis stare adversus insidias diaboli, quoniam nobis non est colluctatio adversus carnem & sanguinem: sed adversus principes & potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harnm, contra spiritualia nequitie in celestibus.* Cum ergo omnibus singulisque nobis incumbat hæc indeclinabilis colluctatio, & ab igneis nequissimi telis infestatio: sine dubio & eadem, & gravior periculosiorque incumbit illis justis, Deique famulis, quos citò manu mittendos, & ab ista militia exautorandos propter instantem finem apparet. Quemadmodum enim pyræ, non vacuum na-

Eph. 6. 10.

Ibid. v. 16.

yem

vem, & tum primum merces alicunde petituram invadunt: sed potius jam onustam mercibus pretiosis, & ad portum properantem aggrediuntur, expugnant, & diripiunt: sic etiam infernales isti prædones, non usque adeò impotenter, primordia, vel cursum conversionis nostræ ad Deum infestant: sed cum nos advertunt jam portum cælestem cum pretiosis virtutum & perfectionum meritumque & donorum Gratix mercibus, meditari, eique ob vicinam mortem propinquos esse, tum verò illi totis viribus, totis fraudibus, totis malitiæ invidiæque conatibus, in nos invadunt, & de nobis prædas agere conituntur. Idque eo etiam agunt virtulentiùs, quòd bene sagaciterque advertunt, ex unius alicujus justis senis deprædatione, patefieri sibi ostium & viam, ad multorum aliorum despoliationem, atque perniciem. Unius enim veterani lapsus, trahit post se exemplo suo ruinam plurimorum, quod solet quam maxime dæmonum rabiem in perniciem seniorum procurandam exacuere.

Quamobrem etsi omnibus, ut supra dixi, incumbit monitum Apostoli, de induenda *armaturâ Dei, ut possint stare adversus insidias diaboli*: præcipuâ tamen ratione, ea cura afficere debet veteranos, ac multorum stipendiorum milites Christi, *ut possint resistere in die malo, & in omnibus perfecti stare*. Et non tantum non venire in prædam gaudiumve inimicis suis, verum etiam potius ipsos debellare & conculcare, ducereque ex eis prædam, & eruere de manibus laqueis que illorum eos, qui ducuntur ad mortem, in gladio spiritus (quod est Verbum Dei) & per exemplum atque instructionem, & per omnem orationem & obsecrationem, orantes omni tempore in spiritu, & in ipso vigilantes, in omni instantia & obsecratione pro omnibus. Ita, ut non solum non confundantur ipsi cum loquentur inimicis suis in porta, sed etiam inimicos eorum operiat confusio, & opprobrium sempiternum veniat super illos, videntes & tabescentes, &

Eph. 6. 13.

Exod. 15. 10.

Jud. 5. 31.

Psal. 69. 3.

Jud. 5. 31.

Sap. 10. 10.

cum desideriiis suis dissipereutes in æternum, *submersi quasi plumbum in aquis vehementibus damnationis sue*. Sic pereant omnes inimici tui & nostri simul Domine, sic pereant, confundantur & reveantur. qui querunt animas nostras, avertantur retrorsum & erubescant, qui volunt nobis mala, avertantur statim (& semper) erubescant, qui dicunt nobis Engage. Qui autem diligunt te Domine, sicut sol in ortu suo splendet; ita rutilent in Occasu suo: colligant spolia impiorum, & decantent Nomen Sanctum tuum Domine, & victricem manum tuam laudent in æternum & ultra.